

THE EUROPEANS DISCOVERY OF XINA POMPEU FABRA UNIVERSITY BARCELONA

LA XINA QUE ELS EUROPEUS VAN DESCOBRIR: LA DINASTIA MING EI LLANÇAMENT DE LES EXPEDICIONS

Entre els anys 1405 i 1433 la major armada que el món mai havia vist patrullava les costes de l'oceà Índic. A les costes de Sumatra, Ceilan, Índia, el golf Pèrsic, Aràbia, Somàlia i Kènia, petits grups de gent observaven l'arribada de centenars de vaixells xinesos amb enorme sorpresa. Els xinesos havien navegat l'oceà Índic els últims tres segles, però mai havien fet una exhibició de força tan gran. Però tot i que la flota anava armada fins a les dents, el seu objectiu no era la conquesta militar. Un cop a la platja, la flota portava a terra porcellanes i sedes que impressionaven a la gent i els seus governants. Però, què hi feien allà, qui els havia enviat i qui era el seu comandant suprem?

Les ordres provenien de l'emperador Yongle i el comandant suprem de la flota era un eunuc anomenat Zheng He.

La cadena de fets que portarien cap a l'extraordinària història de Zheng He havia començat vint anys abans, quan l'any 1381 els Ming conquistaren Yunnan, una província al sud-oest xinès que era un dels últims focs de resistència mongola. Com hem vist a lliçons anteriors, el Khan Khubilai havia conquerit Yunnan un segle abans i va confiar el seu govern a gent de l'Àsia Central; Marco Polo va deixar constància del gran nombre de musulmans que habitaven a Yunnan.

Zheng He era un d'aquests musulmans, i la seva família probablement procedia de l'Àsia Central. La seva família va prosperar a Yunnan; el seu pare i el seu avi eren hajji, homes que havien peregrinat a la Meca, un viatge que suposava grans despeses però també implicava un gran viatge que obria tot un món d'oportunitats. Era una família acostumada als viatges llargs. De nen, Zheng He, nascut l'any 1371, hauria escoltat els llargs relats dels viatges dels seus familiars. La seva família, com la majoria de musulmans a Yunnan, estava ben connectada amb l'establiment mongol.

Però l'any 1381, els Ming, que ja havien conquerit la Xina mongola, van envair Yunnan i van deportar sense miraments els mongols i els musulmans de l'Àsia Central que havien controlat Yunnan tot un segle. Els nois eren capturats, castrats i deportats a la cort d'un dels prínceps de la família imperial Ming.

I aquest va ser el destí de Zheng He, un noi de deu anys. Des del moment de la seva castració, Zheng He va ser enviat pel llarg camí cap a la Xina del nord per a **servir a la cort d'un dels fills de Hongwu, el futur emperador Yongle. Yongle no era l'hereu forçós i va arribar al tron després d'una guerra civil contra l'hereu designat. Amb la major part de l'administració pública encara lleial a l'emperador deposat, l'usurpador Yongle depenia amb força dels eunucs, i el seu nombre va créixer exponencialment durant el regne de Yongle. Els eunucs jugaven un paper important en quasi tots els sectors de l'administració i una de les seves funcions era encapçalat les** ambaixades enviades als estats tributaris. Els ambaixadors eunucs no eren un fenomen massa nou a la història de la Xina, però el fet que la normativa exterior fos quasi exclusivament una responsabilitat seva era un fenomen peculiar de la dinastia Ming. Els documents Ming mencionen cent quaranta missions encapçalades per eunucs.

L'any 1405, l'emperador Yongle va ordenar a Zheng He, que en aquells moments tenia una alta posició a la jerarquia dels eunucs, portar a terme una sèrie de viatges marítims, mentre que altres ambaixades continentals es dirigien a l'Àsia Central. L'objectiu era projectar el poder de la Xina sobre tot el món conegut, marítim o centreesiàtic, forçant a tothom a acceptar una relació ritual amb la Xina.

El primer viatge va establir la norma que, amb només petites diferències, tots els altres seguirien. Era un flota ben gran, en aquest cas formada per dos-cents cinquanta-cinc vaixells, seixanta-dos dels quals eren vaixells del Tresor, baochuan. Aquests vaixells eren enormes palaus flotants. La història oficial dels Ming afirma que feien uns impressionants cent trenta-set metres de llargada i cinquanta-sis metres d'amplada, cosa que resulta difícil de creure.

Il·lustracions com aquesta, que compara les mides d'un vaixell del Tresor amb la Santa Maria de Colom, són molt comuns a tot tipus de publicacions sobre Zheng He, però molts estudiosos els consideren una exageració.

Tot i així, les enormes drassanes que han sigut excavades prop de Nanjing i la mida **impressionant del braç de control d'un timó trobat a Quanzhou** suggereixen que els vaixells del Tresor eren extremadament immensos.

I cal tenir present que els relats dels segle XIII i XIV, com els de Marco Polo i Ibn Battuta, **corroboren l'existència, ja al període Yuan, de vaixells extremadament grans amb més de sis pals i amb tripulacions de centenars de persones.**

Els altres vaixells a l'armada eren vaixells de mida mitjana per al transport de cavalls, provisions, tropes i tota una varietat de coses i per a servir als imponents vaixells del Tresor. L'expedició sempre anava encapçalada per uns setanta eunucs del major nivell, i el comandant suprem sempre era Zheng He. Per sota dels eunucs es trobaven els militars, que tot i que tenien un major nivell que els eunucs estaven a ordres dels eunucs. Entre el servei hi havia cent vuitanta doctors, que havien d'afrontar les epidèmies que sorgien amb freqüència en una flota tan gran i identificaven amb cura els materials d'interès medicinal recollits al viatge. Les expedicions també portaven de volta els delegats estrangers que havien anat a rendir

homenatge i tribut i que normalment es quedaven a la Xina, a despesa del govern xinès, fins que la següent flota es feia a la mar.

Les expedicions navegaven plenes a bots i barrals de regals com sedes, ceràmiques i altres objectes de luxe. També presentaven als estats tributaris el calendari xinès, necessari per a portar a terme la cerimònia ritual al moment just. Grans quantitats de paper moneda eren carregades. Aquest havia sigut posat en circulació pels Song i convertit en la divisa estàndard pels Yuan, però s'havia començat a devaluar. **Des de l'any 1450 no es van imprimir més diners i tot i que va sobreviure fins la fi del segle XVI, immediatament després dels viatges de Zheng He, la seva vàlua era quasi nul•la.** La generositat amb què Zheng He distribuïa el paper moneda va contribuir a la seva devaluació. Un segle després dels grans viatges, el paper moneda havia desaparegut completament a la Xina excepte per la pràctica ritual de prendre'l foc com a ofrena per als morts, que encara perviu avui dia.